

Grotesque ~ A Gotik Epik

dening GE Graven

Bab V

Biara Gardiens ~ Agustus, 1347

~Obor trowongan wis suwe dipateni, kajaba siji sing saiki miring saka braket tembok nalika madhangi lawang mlebu papan katakombe Lazarus sing unik. Ing cahya sing apik, Ivan nyenderake awake sing gedhe ing lawang, mripate ndeleng layang. Ing njero kamar, Lazarus lungguh ing pinggir ambene, mangan saka mangkuk kayu.

Lazarus takon nalika lagi mangan, "Kowé lagi maca apa, biarawan?"

"Layang sing dakkirim menyang Friar Salvitino—sesuk , " wangsulane Ivan, mripate mandeng layang kasebut.

"Sapa dhèwèké?"

"Seorang Biarawan Dewan Rendah —nalika manggon ing Biara kene. Sadurunge sampeyan—sadurunge sampeyan lair."

"Dheweke saiki ana ing ngendi?"

"Ing Italia—Cancello— Biara Dewan liyané."

"Ngapa kowé nulis surat marang dhèwèké?"

"Dhèwèké utang budi karo aku. Lan dhèwèké isa mbantu kita karo prakara cilik—sawisé kita budhal menyang Italia."

"Italia? Nanging, kepriye karo Burgandy?"

"Italia, dhisik."

"Rama Odino isih melu karo kita, ya?"

Biksu mau ngiyatake karo manthuk. "Dheweke wis sarujuk."

"Kepiye Friar Salvitino iki duwe utang budi marang panjenengan?"

Ivan sedhela ngalihake pandangane saka kaca kasebut. "Cukup, Lazarus—mangan."

Lazarus nyokot maneh lan ngunyah sedhela sadurunge noleh menyang Ivan. "Nalika sampeyan ora ana, aku weruh ana wong lanang sing digawa mudhun ing kene lan dikunci ing salah sawijining sel. Apa sing ditindakake, biarawan?"

"Tahanan kasebut kudu diadili amarga bid'ah. Dheweke bakal digawa lunga esuk."

"Apa sing wis ditindakake?"

"Dheweke ora ngganggu kowe, Lazarus—mangan wae. Wis sore."

Lazarus nyawang Ivan sing lagi anteng maca layang mau. Dheweke njupuk daging lan roti saka mangkoke, mbuwang ing sangisore kasur, lan nerusake mangan maneh.

"Mbok menawa dhèwèké lagi luwé," ujare Lazarus.

Ivan ngresiki tenggorokane, nglipet maneh layang kasebut lan nyelehke ing sangisore klambine. "Rampungna manganmu, Nak. Aku ora pengin kowe cedhak karo dheweke. Apa kowe gelem nglumpukake aku?"

"Iya, biarawan." Ivan ndeleng menyang mangkuk lan mirsani saben cokotan nganti Lazarus nyelehke potongan roti pungkasan ing sangisore tutup mulut maskere. Kanthi mesem marem, Ivan njupuk mangkuk kosong. Lazarus mlayu-mlayu ing sangisore selimut.

Ivan nyelipké dhèwèké. "Pandongamu?"

"Aku wis, biarawan. Lan aku ndedonga kanggo tahanan kasebut."

"Apik banget. Yen ngono, aku bakal ketemu kowe esuk. Turu sing kepenak."

"Sugeng sonten, Pakdhe."

Ivan ninggalake kamar kanthi langkah sing ora pedhot nalika dheweke nyopot obor lawang saka tembok lan metu saka katakombe.

Nalika ndeleng liwat tumpukan kemul, Lazarus ndeleng lawange sing malih dadi peteng nalika cahya obor Ivan sumunar ing koridor. Banjur dheweke ngrungokake swara sandal sing nabrak watu nalika Ivan munggah ing tangga katakombe. Pungkasane, Lazarus mlayu tegak amarga swara lawang sing banter saka kadohan. Saiki, luwih amarga penasaran tinimbang pandhuane wong tuwa, dheweke njupuk panganan saka ngisor ambene, mbungkus nganggo kain, lan mlaku alon-alon munggah ing koridor. Sawise tekan persimpangan trowongan, Terowongan Benion ing sisih kiwa lan lorong cendhak ing sisih tengen, dheweke belok nengen kanggo mlebu lorong sel sing cendhak. Enem lawang sel ana ing tembok—telu madhep telu. Tinimbang ruang bawah tanah kanggo nyimpen wong mati, kamar-kamar iki nyimpen sel sing dipasang lawang ngunci kanggo ngunjara wong sing isih urip. Jendhela sempit ing lawang dipasang pelat wesi geser.

Lazarus nyedhaki sel pungkasan ing sisih tengen. Dheweke mbukak jendela kanthi nggeser; swara pandonga sing digumam mandheg.

"Halo, Pak. Aku nggawa panganan. Aku Lazarus. Aku bakal ngomong karo kowe, yen kowe gelem."

Jerami sel muni gemerincing lan ana swara sing ngomong. "Halo Lazarus. Pinujia asmane Gusti Kristus, yaiku Yesus."

Lazarus ngulur panganan liwat jendhela, lan mangsuli, "Muga-muga Panjenengane pinaringan berkah. Mangga dipun jupuk, Pak."

Nalika tahanan njupuk barang mau, Lazarus ndeleng raine kanthi cetha. Dheweke isih enom kanthi rambut warnane putih, mripate coklat, lan janggut tipis sing nuduhake rai sing ramping.

"Aku ngucapke matur nuwun banget," wangsulane tahanan kasebut. Dheweke ndhodhok ing lawang nalika Lazarus nindakake sing padha, mung nyisakake rong inci papan kayu ek ing antarane.

Lazarus ngorek lawang. "Ngapa kowe ana ing kene?"

Tahanan mau mangsuli kanthi cangkem sing kebak, "Dituduh bid'ah. Aku kudu ngadeg ing ngarepe inkuisisi."

"Apa sing koklakoni?"

"Aku urip kaya Gusti Yesus."

"Banjur, kepiye kuwi bid'ah?"

Tahanan mau nguntal panganan lan nerangake. "Uskup karo akeh prajurite teka ing desa kita lan ngundang kabeh wong supaya padha kumpul. Dheweke nulis jeneng lan pakaryan kita ing buku itungan—kanggo nemtokake ukuran persepuluhan kita kanggo gereja. Kaya akeh wong ing desa minangka Sedulur Tobat, Ordo Katelu Santo Fransiskus, kita ora gelem. 'Kuwi salah.'

"Mbayar prasepuluhan iku salah?" pitakone Lazarus.

"Gusti Yesus urip ing kamlaratan rasul sing sampurna. Kabeh umat Allah kudu urip kaya Kristus. 'Kaya sing ditulis: 'luwih gampang unta mlebu bolongan jarum tinimbang wong sugih mlebu Kratoning Allah. Wong miskin nalika ora duwe dhuwit receh lan ora duwe dagang,

nanging dhèwèké isih bisa sugih ana ing Kristus lan ngaturaké prasepuluhan marang Panjenengané."

"Kepiye carane?"

"Ninggalake prasepuluhan saka sawah ora kena disentuh. Ninggalake prasepuluhan saka kewan tanpa diresiki. Ninggalake prasepuluhan

saka woh-wohan sing durung dipetik; wenehna prasepuluhan saka glepungmu marang wong sing keluwen. Prasepuluhan iku kurban, sing wis disetel. disisihake kanggo Gusti Allah. Kuil ora duwe papan kanggo ngumpulake prasepuluhan saka apa wae—kuil mung papan kanggo ibadah.

"Nanging, Gréja mbantu wong miskin, ta?"

"Yen Gréja nglumpukaké prasepuluhan sing ditujokaké kanggo Gusti Allah lan digunakaké, ora preduli niaté, kurban kasebut dudu kanggo Gusti Allah, nanging kanggo Gréja. Kuwi tembung-tembung ing Lukas lan Matius."

"Kula mangertos ukara-ukara menika, Pak. Punapa panjenengan sampun nedahaken ukara-ukara menika dhateng uskup lan prajurit?"

"Dheweke ngerti."

"Yagene kowe ora ngandhani yen kowe kudu kerja—lan nalika dheweke lunga, kowe kabeh bisa uga wis mlayu?"

"Apa Gusti Yesus mlayu?"

Lazarus ngeruk sirahe lan nggoleki watu-watu ubin sadurunge ngalihake kawigatene menyang lawang. "Banjur mbok menawa kowe isa ngandhani wong-wong yen kowe bakal njupuk pakaryan sing padha karo Yesus. Dakkandhani yen pakaryanmu yaiku mulang wong akeh babagan Gusti Allah. Wenehna sepersepuluh saka piwulangmu, ya?"

Tahanan mau mesem. Lazarus ndhingkluk kaya asu sing bingung. "Ora gampang, Lazarus. Aku kudu sumpah ing ngarsane Gusti Allah. Inkuisisi wiwit kuwi wis nyiapake pitakonan sing bakal ngukum aku. Aku ora bisa sumpah lan ngapusi. Aku wis diukum—aku bakal diobong."

"Kobong? Gereja ngobong wong?"

"Atusan; wiwit kobong."

"Gereja? Nanging, Gréja iku kagungané Gusti Allah. Ngapa kudu ngobong wong?"

"Akeh sebab. Umume, amarga ora mbayar perpuluhan utawa tetep setya marang agama liya."

Akhire, Lazarus mangsuli, "Dadi, goroh, tembung Santo Matius kandha: Sakehing dosa lan pitenah bakal diapura kanggo manungsa, nanging pitenah marang Roh Suci ora bakal diapura kanggo wong-wong mau."

"Kowé ora kena goroh. Apa kowé ora kelingan karo tembung-tembung iki, Lazarus?"

Lazarus miwiti, "Aku ngerti wong-wong mau, Pak. Nanging, yen kowe diobong—"

"Aku ora bakal sumpah, kaya dene Yesus ora. Aku ora bakal mlayu saka wong-wong sing ngukum aku kanthi ora adil."

Aku uga ora bakal ngapusi wong-wong mau kanggo nylametake awake dhewe."

"Pak; yen panjenengan diobong—"

"Gusti Yesus uga ora ngapusi utawa nggodha. Lazarus, aja nggodha aku saka Gusti."

"Pak, kula kepareng takon satunggal bab?"

"Pancen, Lazarus."

"Kenapa kowé ora njaluk aku mbukak lawang iki nèk kowé ngerti nèk wong-wong bakal ngobong kowé?"

"Aku wis bebas. Lawang iki, mbukak utawa nutup, ora bisa nggawe kebebasan. Kamardikan iku ing njero."

"Apa panjenengan kepareng ngebukak gembok lawang iki, supados panjenengan saged mlayu?"

"Pancen ora. Apa kowe nggodha aku maneh, Lazarus?"

"Aku ora ngerti, Pak. Mung wae, aku ora ngerti kenapa sampeyan ora pengin nylametake awake dhewe."

"Iman, Lazarus. Aku wis slamet, mung merga iman."

"Lan wong-wong bakal ngobong kowé, kaya sing kok omongké?"

"Dheweke bakal."

"Menawi menika leres, Pak, kenging menapa kula dereng nate maos babagan menika?"

"Mungkin kowé durung bisa maca babagan kuwi. Nanging, kowé wong sing pinter. Apa kowé bocah sing dadi ulama?"

"Aku."

"Ah! Wis ngono wae. Kaya dene wong lanang ngendhaleni jaran lan ngengon sapi, kowe uga jaran lan sapi. Anak lanang dadi bapakne lan bocah lanang ulama dadi biarawan sing ngladeni dheweke. Generasi siji nglairake generasi sabanjure."

Lazarus ndhingkluk, mikir bab kawicaksanan ing tembung-tembunge, sadurunge noleh menyang lawang maneh. "Sapa jenengmu, Pak; supaya aku ngerti sapa sing dakdongakake?"

"Aku iki wong mlarat ing Kristus. Dongakna aku kaya ngono." Straw ngobahake awake. "Aku matur nuwun kanggo kemurahan lan kekancanmu. Saiki, aku kudu ndedonga dhewe. Pinujia asmane Gusti Kristus, Yesus lan pinujia wasiat Santo Petrus Yohanes saka Olivi. Pinujia asmane," tahanan kasebut ngucap alon-alon, mlaku metu saka lawang. "Sugeng dalu, Lazarus."

Lazarus nyeluk dheweke. "Wong mlarat ing Kristus?"

Sepi.

"Wong mlarat ing Kristus?" Lazarus nyeluk maneh. Nanging tahanan kasebut ora menehi apa-apa maneh .

Dadi, Lazarus ninggalake sel lan mlaku lunga. Nanging, nalika arep menyang kamare, nalika dheweke metu saka koridor, swara kresek metu saka trowongan sing ana ing jejere dalan gedhe lan dumunung persis ing ngarepe lorong sing ditinggalake. Swara kasebut, kaya kayu pecah, nggema saka jero Terowongan Benion—sing luwih kuna saka akeh arteri ing ngisor lemah. Sakwise Lazarus ngelingi—kaya hukum sing wis ditetepake —ana aturan sing tetep: dheweke bisa mlaku-mlaku ing kabeh trowongan katakombe kajaba *Benion* . Ivan nglarang dheweke mlaku ing sangisore watu atap sing mbebayani sing nggantug cukup longgar kanggo bocor sanajan sawise udan deres. Kejaba iku, amarga Benion mung minangka dalan sisih mati sing mung ngemot lawang crypt sing disegel Rambute sing wis menyatu lan kebak teyeng wis rusak sajrone pirang-pirang abad, dheweke ora duwe alesan kanggo nyoba. Nanging, Ivan wis ngremehake rasa kamardikan Lazarus sing lagi wae muncul, kaya sing biasane ditindakake wong tuwa sing setya —percaya lan ora peduli.

Lazarus ngadeg ing ngarep lawang mlebu Benion lan ngrungokake tetesan banyu sing ngumandhang liwat njero bolongane. Maneh, dheweke krungu gangguan kasebut, amarga kaya swara papan sing pecah sing kenceng amarga bobote barang sing abot.

beban. Rasa penasaran nyengat dheweke— woh saka godaan njupuk dheweke—kamardikan ndorong dheweke. Mulané, dhèwèké narik napas, nyawang sakubengé, lan mlaku alon-alon mudhun ing Terowongan Benion. Dhèwèké mlayu ngliwati lawang-lawang crypt sing akèh, mung ndeleng sekilas. Akhiré, dhèwèké tekan pungkasan koridor lan nemokaké oyot keributan kasebut— lawang crypt pungkasan mlengkung metu, dirusak déning serpihan-serpihan sing ngethok dawa ing sadawané papan-papan vertikal.

Wis ana celah sing misahake lawang kayu saka pigura watu lan kunci wesi wis retak. Kanthi mripat mblalak, dheweke nyolong-nyolong ndeleng antarane lawang lan pigura lan nemokake deretan bolongan persegi panjang —makam sing dienggoni, papat dhuwur—dipahat ing tembok tengen kuburan gedhe ruang bawah tanah. Ing njero, ana meja ing sacedhake sing ngalangi kabeh pandangan saka dheweke. Salib wesi sing wis teyeng digantung ing tembok mburi, nanging mung separone sing katon—malah ruangan sing peteng ora katon.

Dhèwèké ngambu lawang mau kanggo mbédakaké ambu-ambu sing wis campur aduk sajrone pirang-pirang abad sing metu saka kuburan: ambu kain bosok; ambu balung kapur; ambu jamur tuwa sing apek, lan rasa legi watu sing teles. Amarga kepincut karo rasa penasaran, Lazarus nyelupake driji menyang celah lan narik. Lawang kasebut ngeruk lantai nalika dheweke meksa supaya luwih amba. Kayu anyar *pecah—pecah—malah nganti—*

"*Bang!*" Sanalika, lawang njeblug, nyembur pecahan papan menyang tembok sisih liyane. Watu lengkungan ing ndhuwur lawang ambruk nalika watu kunci kasebut ngeculake kabeh dhukungan. Ing sisih sing luwih dhuwur maneh, bagean gedhe saka tembok lan payon sing jejer dadi longsor sing ngebaki dheweke. Ing tengah-tengah kekacauan sing nggegirisi, dheweke nyemplung menyang pojok adoh tembok terminal nalika sawetara pasangan bata ambruk ing lantai.

Sepi bali maneh, kajaba swara ilining banyu sing nggremet ing watu-watu ubin. Lan nalika bledug lan lebu wis ilang, Lazarus ngadeg kanthi tenang, reged nanging ora cilaka. Dheweke nyelehake sepasang kuping kaya asu ing sangisore tudunge lan nggoleki swara. Banyu sing tiba kaya swara gemuruh — sliweran kerikil sing netes kaya watu-watu gedhe sing nabrak jurang sing jero— sliweran sikil tikus sing alon kaya swara kuku sing gemuruh. Nanging, perhatian Lazarus tetep fokus ing lawang Terowongan Benion. Dheweke ora krungu swara kresek lawang katakombe—ora krungu swara sandal biarawan ing undhak-undhakan watu—mung swara tahanan sing adoh ing lorong sel nalika dheweke mlaku-mlaku ing jerami.

Lazarus mriksa reruntuhan ing sakubenge. Tembok terminal terowongan kasebut umume mung ora tatu, kajaba bolongan cilik ing ngendi watu-watu kasebut ambruk ing sandhinge — bagean tembok sing rusak saiki katon kaya bolongan tanpa dhasar. Angin apek, wis telung abad lawas, metu saka bolongan kasebut. Banjur, dheweke ngerti yen,

Apa sing ketoke minangka pucuking Terowongan Benion sing wis mati iku mung tembok palsu sing remuk —katon, lorong kasebut terus maju.

Lazarus ngintip liwat bolongan kasebut, tudunge mabur ing ngarep bolongan sing kebak angin. Kejaba siji, trowongan sing terus-terusan kuwi nggambarake bagean sing ora ditutup. Katon kaya-kaya dalan kasebut wis ditinggal sanajan durung rampung dibangun, amarga sanajan ana ruang bawah tanah sing nutupi tembok trowongan, ora ana bolongan sing wis dirampung lawange. Dheweke nyurung ing antarane watu-watu sing wis longgar lan mlebu. Katon yen kuburan-kuburan ing kono ora tau nyimpen sisa-sisa urip. Sing pertama ora, lan sing nomer loro uga ora—lan mayit-mayit mesthi ngotori watu-watu ing ngisore kanthi patina warna karat sing ora bisa dicopot sanajan wis pirang-pirang abad. Dheweke terus mudhun ing trowongan, mlaku ngliwati akeh kuburan. kuburan sing ora dienggoni lan durung rampung.

Nalika udhara ing ruang bawah tanah tetep resik, nalika dheweke luwih adoh mudhun ing koridor, udhara kasebut ngaku wis mati—sambat banget karo rereged sisa-sisa kuna. Lazarus nyilem luwih jero. Ing pungkasan trowongan, dhèwèké nemokaké lawang mlebu ruang bawah tanah pungkasan béda karo liyané amarga ana lawang cendhak lan compang-camping, nanging ditutup déning sisa-sisa tembok watu sing remuk—kaya-kaya tembok watu sing luwih anyar dibangun kanggo ndhelikake kabèh bukti lawang sing saiki katon. Saka njaba papan lawang sing retak mambu bosok. Dhèwèké narik watu-watu sing longgar, nyuwek gorden sarang laba-laba, nyurung papan sing pecah lan rusak amarga cacing, lan mlebu. Ora ana setitik cahya sing sumunar, nanging ing peteng sing ora rusak lan sepi kaya pati ing njaba sisa-sisa lawang cendhak sing compang-camping, pupil mata Lazarus sing keluwen dadi gedhe banget. Kaya bola predator wengi sing sampurna, dhèwèké ngupas sisik peteng, lan ndeleng kabèh.

Ruang bawah tanah kasebut katon kaya-kaya biyen digunakake minangka papan panggonan, nanging ambune cetha kaya kuburan. Tembikar sing rusak, kain bosok, lan artefak sing kebak bledug kasebar ing endi-endi. Lazarus nggoleki ing ceruk tembok, ora nemokake sisa-sisa sing dibungkus biksu. Nanging, kuburan sing mbukak mau dadi rak panyimpenan, nyimpen reregedan barang-barang aneh. Lan ambu liyane nggantung ing udhara— rasa tinta sing pedhes. Lazarus nyabrang ruangan lan ngadeg ing ndhuwur meja lan bangku sempit, sing biyen digunakake minangka meja. Pucuk ndhuwure ana goresan, lilin, lan noda tinta. Ing ndhuwure, ana wadhah tinta sing kerak lan kosong. Ana sing aneh saka meja kasebut nggugah kawigatene nalika dheweke mriksa permukaane luwih jero karo rapet, miringake sirahe kanggo sinau kanthi tliti. Bolongan tinta utawa noda ora nuduhake bedane; nanging, apa wae sing narik kawigatene tetep samar nanging mesthi ana. Dheweke ndhingkluk irunge mung sawetara inci saka meja lan ngambu. Nanging, ora ana sing muncul.

Banjur dhèwèké mundur, nyender ing ndhuwur méja—lan ing kono bledug mau ana. Lazarus ngusap lapisan bledug. Rasa penasaran apa waé sing ngganggu indrané, mung liwat mripaté . Bledug lan rereged diilangi, goresan méja sing isih ana kawangun lan dhèwèké ora nemokaké apa-apa. ukiran acak, nanging simbol sing teratur. Iku dudu gambar hieroglif—nanging katon luwih jelas minangka larik-larik tokoh geometris sing terus-terusan. Posisi lan jarak saka ukiran-ukiran kasebut ndorong pangucapan—lan tegese menyang Lazarus mripat. Ing pola sing bisa dikenali, bunderan lan garis mbentuk *aksara—tembung—ukara—pungkasane* nglumpuk dadi *aliran makna sing jelas lan bisa dingerteni*. Nanging, prasasti kasebut dudu basa Prancis utawa Latin, nanging basa sing aneh amarga ora dingerteni dening jagad pena bulu lan perkamen. Sejatine, ora ana wong sing bisa nulis pesen kasebut ing meja, amarga ilate ora tau lair ing bumi. Kanthi sawetara kangelan, Lazarus ngucapake tembung-tembung kasebut lan mangerteni tegese:

Dina iki, aku menehi kado kanggo sedulurku.

Ruang bawah tanah iki ngemot tembungku sing lengkap.

*Ing pojoking makam,
dhuwuré patang watu—
watu kaping papat wis longgar.*

Lazarus nyawang pojok ruang bawah tanah—persis papat watu tembok sing luwih dhuwur tinimbang watu ubin lantai— celah sempit saka mortir sing ilang ngubengi pinggir watu sing wis rusak. Dheweke nyopot watu kasebut saka tembok lan, saka bolongan sarang laba-laba kuna sing isih ana, dheweke njupuk gulungan kaca sing kandel lan kuning. Dheweke mbukak gulungan kasebut ing ndhuwur meja. Kaca paling ndhuwur ana layang, sing unine:

Kanggo Kowé, Sedulurku—

Ing tanggal rong puluh wolu September, ing taun Gusti kita, Sewu Sewidak Papat, aku nulis lembaran pungkasan saka akeh lembaran. Atiku abot, amarga rauh aku bakal ngerti kahanane Pati. Ambune ngobong aku. Ing sajroning karusakanku, aku kepeksa gumun karo bagean saka Gusti Allah, sing ngidini kasusahan lan kejahatan kaya ngono kuwi menang ing sangisore Panjenengane. Aku ora bisa mangerteni —ing kabeh pandelengku, aku ora bakal ngerti. Imanku wis mabur. Geni wis ketutup ing dhadhaku, lan aku ora luwih saka Pati sing ngenteni Dhewe.

Aku kudu ngelingake kowe babagan Dewan. Miturut kasetyan Dewan, aku ditawani perjanjian. Nganti saiki,

Prajanjiané kaya ngéné— liwat caraku nerjemahake, aku bakal ngertèni basané Gatesstone kanggo wong-wong mau. Sawisé kuwi, wong-wong mau bakal nglilani aku bébas— bébasan kaya ngono supaya aku bisa mlayu saka Abbaye des Gardiens salawas-lawase. Aku ora duwé pilihan liya kajaba setuju.

Rong mangsa kebak ganti nalika aku nerjemahake petikan-petikan kasebut, sing digawa menyang aku siji-siji ing papanku. Sajrone wektu sing cendhak, saka kabeh taunku, aku urip kanthi marem minangka abdine Gusti Allah. Kurunganku ora maneh dadi beban kanggo aku, amarga Dewan nghias papanku kaya-kaya aku bakal dadi Raja. Kabeh wis diwenehake marang aku, kejaba uculé rantéku utawa pembubaran pengawal paus lan kukus obor sing nyedhot sing tetep selawase ana ing njaba lawangku.

Aku ora kekurangan apa-apa kajaba kamardikanku, lan nglumpukake impen kasebut minangka nyata kaya belunggu adhem sing ngrangkul tanganku. Nanging, cedhak pertengahan musim kapindho, aku tiba ing kasusahan sing ora bisa digoyangake. Malah kanggo ngusir impen kasebut. Saka basa Gatesstone, aku sinau tujuane. Iku ngganggu aku nganti aku mandheg ndedonga. Imanku, Aku wedi, wis ilang selawase. Aku mung pengin mati. Kanggo rancangane Gusti Allah, aku ora bakal nglumpukake cara-carane, nanging aku bakal tansah ngerti panggonanku ing Panjenengane.

Wiwit wektu iku, aku mandheg nglakoni transdivisi, saengga Dewan nggawe nesu. Minangka tanggapan, Dewan nyopot kabeh perabot saka papanku lan nyelehake aku maneh ing kahanan sing nggegirisi sing wis dakalami sadurunge kerjaku kanggo dheweke diwiwiti. Aku saya lara. Sawise suwe, aku sarujuk kanggo ngrampungake transdivisi miturut perjanjian kasebut mung kanthi penegasan maneh janji kebebasan.

Wiwit kuwi aku wis ngrampungake pakaryan iki lan telung mangsa wis kliwat. Kanggo sawetara wektu, aku mangu-mangu babagan kurunganku. Kepala Biara Dewan mung ngomong iki —yaiku aku kudu menehi, kanggo wektu sabanjure, dewanku marang para imam. Aku wis ora ndeleng dheweke meh sak mangsa. Wiwit kuwi aku ngerti yen aku ora ana gunane maneh kanggo Dewan, kaya sing dibuktekake sebagian dening kahanan papanku sing saya parah. Suwe-suwe, aku wis ngira yen dheweke ora nate duwe niat kanggo mbebasake aku saka ikatan iki, sanajan wiwit wiwitan. Iki tembung pungkasan, amarga tintaku wis entek nganti saiki. Sing paling nggumunake, Kepala Biara Dewan teka ing selku esuk iki. Dheweke ngandhani yen aku ora bakal dibebasake —iku nglawan keputusan pungkasan Dewan, kaya sing dakeling-elikake babagan papan lan tembung-tembung watu kasebut. Nanging, Dewan nawakake pangapura dosa-dosaku, ramuan turu sing ora lara, lan janji pemakaman suci.

Sayange, aku isih duwe wektu sedina kanggo mikir babagan tawaran iki, amarga dheweke bakal bali sesuk . Maneh, aku ora duwe pilihan kajaba setuju karo ramuan iki, supaya aku ora ngadhepi rasa wedi srengenge. Aku ninggalake kowe, sadulurku, sing bisa maca tembung-tembung iki, kabeh prasasti asli Gatestone. Muga-muga kowe luwih becik tinimbang aku. Muga-muga kowe sinau saka uripku.

Satemene, aku mung bisa ngumbara kanthi bebas ngliwati taun-taun kanthi kenangan kasusahan sing legi. Aku urip sing dudu duweku, ing ruang bawah tanah iki sing dudu duweku, nanging kanthi impen sedhela sing sejatine duweku— impen kamardikan sing luwih legi tinimbang apa wae sing bisa diwenehake kamardikan marang aku.

Aku iki—

Ulama Naramsin

—Penerjemah Dewan

Angin adhem ngobahake kaca-kaca kasebut, nggawa ambune balung sing wis bosok. Dheweke njupuk kaca-kaca kasebut saka meja lan mriksa luwih lanjut ruang bawah tanah kasebut. Ing tembok sing adoh, ing ceruk paling ngisor, ana kain sing nutupi barang sing didhelikake. Dheweke nyedhak. Nalika Lazarus nyekel kain kasebut, kain kasebut dicabik-cabik ing driji kaya lembaran sing ditenun saka sarang laba-laba. Kanthi ati-ati, dhèwèké ngupas kain bosok kanggo mbukak—

"Ah!" Dumadakan, dhèwèké ngeculake kain kuwi kaya-kaya wis nggigit dhèwèké. Ambegané ilang lan dhèwèké tiba mundur ing lantai. Lan hawa adhem nyerbu dhèwèké; atine deg-degan. Duri kobong ngedusi awaké. Ing ngarepé ana sisa-sisa Grotesque diwasa—balungé Naramsin . Dhèwèké wis ndeleng akèh mayit, nanging durung nate weruh Grotesque liyané. Ujung-ujungé kandel ana ing tengkorak sing asliné manungsa. Balung swiwi ana ing sangisoré mayit. Lazarus mandeng awaké dhéwé— versi sing luwih gedhé saka awaké—sing wis bosok lan kebungkus rante!

Lazarus ngalami kahanan medeni sing sampurna— kahanan sing nyenengake lan ora suwe kuwi nyempit ing antarane jeritan lan kasepen sing medeni. Yen dheweke ora isih urip, atine wis ngundang Pati supaya nenangake.

Dhèwèké mlumpat ngadeg lan mlayu saka ruang bawah tanah karo gulungan Naramsin. Dhèwèké mabur munggah ing Terowongan Benion, nyilem liwat bolongan tembok palsu lan mlumpat ing antarane watu-watu sing kasebar. Saknalika, dhèwèké bali menyang njero tembok omahé sing resik lan akrab,

ndhelik ing sangisore kemul kasur. Ing sajroning sepi sing nggegirisi, atine melu-melu karo pikirane. Dhèwèké cepet-cepet nyelehaké gulungan-gulungan mau ing antarane lipatan keset, mriksa tali kupluké, lan ndhelik jero ing amben. Dhèwèké rumangsa reged—najis ing njero ati. Dhèwèké ngidam-idam impen sing polos—apa waé, kajaba gambar sing nggegirisi saka sisa-sisa awaké dhéwé sing dirantai. Dhèwèké durung tau rumangsa sepi banget— kaancam banget— malah wedi banget.

Bebarengan, deg-degan atine lan siksa pikirane ndadekake dheweke dadi mimpi buruk sing ora karuan—ora kaya wedine kaya ilange kahanan mental sing kebak banget. Ing impen kasebut, dheweke nemokake awake dhewe sing wuda mlayu munggah tangga sing mlengkung, lan menyang lawang mlebu katakombe sing luwih dhuwur. Dheweke mlayu menyang kebebasan—dheweke kepengin mbebasake awake dhewe saka trowongan—saka tembok pati sing ambruk. Saben deg-degan atine kaya langkah liyane sing diunggah, nanging, luwih cepet dheweke munggah, luwih dhuwur lawang mlebu sing ilang saka dheweke—katon ing kadohan. Undhak-undhakan ngetutake undhak-undhakan—lan mungkin luwih akeh undhak-undhakan liyane. Cacahe cukup nganti bisa munggah menyang swarga. Lan ing sadawane wengi sing nggremet, sanajan katon langgeng, impen sing nggegirisi kasebut bola-bali, bola-bali—*Dhuk- dhuk-dhuk-tenun! Dhuk-dhuk-dhuk-tenun!*

~*~

Cahaya abang saka cahya pisanan sumunar ing Biara Gardiens. Nanging, karo para biarawan lan pengawal sing dikurung ing papan lan ibadah esuk disisihake, latar Biara sing surem ora ana urip kaya ruang bawah tanah Naramsin . Sanajan mangkono, ing umume papan asrama, sawijining imam ndhodhok ing sikile amben papan, ndedonga supaya ora lara. Ing amben liyane, bayangan ora sabar obah ing pigura watu jendela sempit, ndeleng latar plataran kanthi rasa penasaran. Suasana ora kepenak—tegangan nggantung.

Friar Ivan nyender ing jendela sel, ndeleng jubah memedi sing nyabrang plataran. Dhèwèké ndeleng srengéngé sing lagi metu lan nyelipaké drijiné ing pigura jendhela. Ing ngisor, ritual diwiwiti nalika Kepala Biara Vonig ngeterake telung pandhita sing gagah menyang pemandian.

Sawise mlebu, Kepala Biara ndhawuhi para biarawane, "Kowé—tutup lawange lan lungguha ing jendhela. Kowé loro —gawa barang kuwi. Lan ati-ati karo untune!" Kepala Biara mlaku menyang meja watu sing paling cedhak karo tembok wétan. Nduwur stand ireng kaya areng, katon kobong amarga akeh geni sadurunge. Bebarengan, rong biksu ilang ing remang-remang pemandian nalika sing katelu ngubengi Kepala Biara lan ndeleng liwat celah vertikal ing antarane bilah jendhela sing ditutup sing madhep arah subuh.

Swara gesekan, erangan, lan desisan nuduhake anane gelut ing mburi pemandian.

"Ati-ati!" Vonig mbengok. Dhèwèké njupuk termos cilik saka jubahé lan nyiramaké sprinkles ing ndhuwur méja. Dhèwèké nggumam ndedonga.

Biksu loro sing gagah prakosa mau bali karo si Grotesque, ngeterake dheweke metu nalika dheweke berjuang nglawan wong-wong mau. "Strengenge nembus tembok, Kepala Biara!" ujare pandhita ing cedhak jendela.

Vonig ngiyatake karo manthuk, isih nggumam. Para biksu nyeret dheweke menyang meja nalika Vonig diwaca saka naskahé; "*Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum; adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua in terra—*"

Si Grotesque nyender sikile ing sisih meja, berjuang nglawan para penculik dheweke nalika dheweke mbengok marang wong-wong mau, "*Baut! Eca am sha tular!*"

Abbas mbantah, terus, "*—in terra sicut in caelo. Panem nostrum cotidianum da nobis hodie—*"

Dhèwèké nggresah marang para biksu, ngadohi awaké saka méja nalika dhèwèké nggeblak. Para biksu nabok-naboki pengikat kulit ing bangkekan lan tlapakan sikilé. Dhèwèké narik tali pengikat, nggawé dhèwèké ora seimbang sadurungé nyeret dhèwèké munggah ing ndhuwur méja, swiwiné nabok rainé. Para biksu ngadeg ing sisih kiwa lan tengen méja, saben-saben nyekel sepasang tali sing nancepake tangan lan sikilé ing lempengan watu. Perjuangan wis rampung; dhèwèké ora bisa mbebasake awake dhewe. Lungguh kanthi dhengkul mbengkong, dheweke mung bisa mandeng Kepala Biara.

Mripate Vonig nglirik tulisane. "*- lan ora ana sing kudu dibayar, sicut lan nos-*"

Si Grotesque nyela omongane karo panyuwunan alus kaya bocah wadon. "*Apa ana sing aneh—hmm? Ana sing aneh?*"

Vonig nyerah lan sedhela ndeleng munggah saka buku sing digendhong kanggo nemokake rai sing alus nanging lara banget— malah weruh luh sing sumunar ing sepasang mripat biru sing nggumunake. Lan dheweke kanthi jelas weruh, kaya-kaya kanggo pisanan, yen dheweke katon luwih manungsa tinimbang Grotesque liyane sing wis dideleng—sajrone uripe. Kanthi jelas, saliyané swiwi lan kupinge, dheweke bisa uga katon ora luwih saka bocah wadon sing mlarat lan wedi, kejobak ing antarane tali sing ngiket sepasang pendeta sing gagah lan cemberut.

Vonig ngalihake pandangane sing kuwatir, terus ngomong, "*—et nos dimittimus—*" Vonig keselek omongane. Dheweke ngesiki tenggorokane, "*—et nos dimittimus debitoribus nostris—*" Maneh, swarane kaku. Dheweke nyepetake resital, muter awak, lan mbengok marang pendeta ing sebrang pemandian, "*Bukak jendhela sing dikutuk! Lakoni saiki!*"

Biksu loro mau nyender ing taline. Dheweke nggresah marang dheweke. Biksu liyane nyekel jendela kayu nanging ragu-ragu. Dheweke mandeng maneh marang Grotesque, karo ngringis, nalika Vonig weruh luh mili saka mripate.

"Wis rampung, biarawan!" Vonig ngomeli dheweke. Sanalika, pastur kasebut mbukak jendela

lan sinar srengenge nyemplung ing jedhing kasebut.

"*Jerit!*" Swara jeritan nyaring keprungu ing sakubenging pekarangan Biara. Mendhung awu umob saka jendhela pemandian.

Lawang pemandian mbukak kanthi dadakan lan Vonig sing lagi watuk-watuk metu saka lawang mlebu sing kebak kumelun, ngusap-usap mripate nalika cepet-cepet menyang ruang kerjane. Sawetara wektu, para biksu sing isih ana metu saka bangunan kasebut, nggawa patung watu Grotesque liyane— Eljo liyane sing mati srengenge kanthi swiwi sing mbukak— postur dheweke ngadeg lan raine mbengkong nuduhake ekspresi granit sing nandhang sangsara banget.

Ing sabrang plataran, pigura sempit jendela asrama lantai loro nggambarake sawijining pendeta dhuwur kanthi rambut perak sing diiket, nangis, tangane nutupi cangkeme. Ing sandhinge gendheng asrama, ana mripat liyane sing mandeng para biksu lan recane: bunderan ireng kaya manuk gagak sing sumunar ing ndhuwur wit plum plataran. Mripate mau ndeleng kanthi khidmat nalika telung biksu mau nggawa Gardiens Grotesque paling anyar— 'hadiah' Gardiens pungkasan sing bakal dikirim menyang Biara Canello ing Italia Tengah, kanggo dipasang ing ndhuwur pinggir katedral.

~*~

Ivan mlaku liwat lawang mlebu katakombe. Dhèwèké mudhun saka undhak-undhakan nalika nemoni Lazarus, sing ngadeg nyekel obor sing murub lan obah-obah.

Ivan mandheg ing undhak-undhakan. "Lazarus?"

"Rama, ana sing kudu dakkandhakake marang kowe. Kedadeyan iki bengi wingi."

"Apa sing kedadeyan?" Ivan cepet-cepet mudhun saka undhak-undhakan sing isih ana.

"Apa sing kedadeyan?" Dheweke mubeng Lazarus lan pojokan watu lan nemokake obor katakombe sing wis kobong. "Yagene kowe ngobong kabeh obor esuk banget—lan sadurunge aku teka?"

"Ana kacilakan, pandhita."

"Tahanane?"

"Atapé ambruk."

"Apa? Apa kowé lara?" Ivan nyekel lengene, muter awak lan mriksa dhèwèké kanthi cepet kaya wali sing tegas lan lara ati.

"Ora, pandhita."

"Tuduhna aku!" Ivan njupuk obore Lazarus lan ngetutake dheweke menyang Terowongan Benion, nganti tekan pucuke. Ivan ngobahake obore ing dhuwur, mlaku ngliwati watu lan mriksa karusakane. Banjur dhèwèké weruh bolongan sing menganga ing tembok lan ngadeg kaku.

"Terowongan iki terus?" Dhèwèké noleh menyang Lazarus, alisé ngangkat ora percaya.

"Iya, pandhita."

Ivan nyekel obore ing jejere bolongan lan genine konclong kena angin sing sumilir.

"Tetep ing kene," ujare Ivan karo menek liwat bolongan.

"Nanging aku wis—" Lazarus ngendhaleni awake dhewe.

Ivan nyawang dheweke, "Apa kowe wis tau mlebu kene?"

"Inggih, pandhita, nanging—"

"Banjur, mengko kita bakal ngrembug babagan pembangkanganmu."

Lazarus ndhingkluk. Sawise liwat bolongan, Ivan mandeng maneh marang dheweke. "Ya, ayo banjur —amarga kowé ngerti dalané."

Lazarus mlumpat ngetutké dhèwèké.

Nalika Ivan madhangi saben ruang bawah tanah sing kosong, Lazarus ngetutake dheweke. Nanging bocah lanang mau mundur nalika Ivan nyedhaki ruang bawah tanah pungkasan.

"Biksu, ana —ana balung ing kana," Lazarus ngakoni, nuduhake lawang sing mbukak, lawang mlebone kebak watu.

Ivan mlebu nanging Lazarus tetep ana ing panggonane ngadeg. Dheweke nutupi kupinge ing sangisore tudunge. Dheweke krungu Ivan ngendhokke kain bosok—dheweke krungu Ivan mandheg ambegan —dheweke krungu sepi sing terus-terusan, lan nalika Ivan metu saka ruang bawah tanah, Lazarus ndeleng raine ing sangisore cahya obor. Ivan pucet lan semu kuwatir, nanging ora ngomong apa-apa. Dheweke mung mandeng lantai ing antarane dheweke lan Lazarus, kaya-kaya lagi mikir.

Lazarus mecah kasepen. "Rama, dhèwèké kaya aku. Apa kowé weruh? Lan dhèwèké nganggo ranté."

Ivan mlaku ngliwati Lazarus kanthi kesusu. "Ayo padha lunga. Saiki!" Dheweke ora noleh maneh babar pisan.

"Rama, kenapa dhèwèké ana ing njero?" pitakoné Lazarus, cepet-cepet ngetutake saka mburiné.

"Aku ngarep-arep kowé tetep ing amben. Aja ngomong apa-apa bab apa sing kokdeleng. Ora usah takon maneh."

Bocah lanang mau bisa ndeteksi rasa nesu saka ilate sing landhep.

"Nuwun sewu, biarawan." Lazarus nyepetake lakune supaya bisa nandingi langkah Ivan sing cepet lan ajeg.

Sawisé ninggalaké bagean trowongan sing mentas ditemokaké, Ivan njaluk Lazarus mbantu nutup bolongan nganggo watu-watu sing wis tiba. Lazarus njupuk sekop lan ngisi ember-ember isi lesung lan banyu anyar. Akhire, nalika Ivan yakin manawa ora ana biksu liya sing curiga yèn témbok kuwi palsu, dhèwèké mrentahake Lazarus supaya bali menyang papan dunungé lan ngongkon dhèwèké tetep ing kono.

Ivan ngerti banget yen restorasi Terowongan Benion kudu kalebu ngangkat a tembok anyar nglawan tembok palsu sing nembe ditemokake. Yen kanca-kancane imam nemokake

sisa-sisa Grotesque—ing kekacauan desas-desus lan keributan sing mesthi bakal kedadeyan saka temuan kasebut—banjur perhatian sing ora perlu bisa uga tiba langsung marang Lazarus. Ora ana sing ngerti, ujare, mikir babagan rencana restorasi nalika dheweke metu saka katakombe lan menyang kantor Kepala Biara . Sawise kabeh, umur Terowongan Benion dudu rahasia. Wiwit biyen, dheweke ngelingake Kepala Biara Vonig babagan ambruke lan, ing jaman kedewasaan kuna, wayahe mung masalah wektu.

~*~

Lapangan Biara rame banget karo para biarawan lan bocah-bocah lanang sing cukur rambute. Lonceng gerbang utama muni saka kadohan. Akhire, ana pengawal sing nganggo jubah mlayu nyabrang plataran. Kaya Lazarus—kaya memedi goni— bocah lanang mau nganggo topeng rai sing ana bolongan mripate. Kerudunge nutupi siraha. Dheweke mabur ngliwati sawijining biarawan sing ngomeli dheweke. "Migual!"

Mlayu?

Bocah lanang mau mlaku alon-alon. Ing pojok Abbey, dheweke mandheg ing ngarepe Friar Grate lan mbungkuk. Pendeta mau weruh dheweke. "Migual, topengmu suwek ing sisih mripatmu." bolongan. Jaluk Friar Ivan kanggo njahit, utawa gawe sing anyar."

"Rama Ivan wis njahit topeng *na-na-anyar* . Rama, aku—wis ngomong?" Tembung-tembunge bocah lanang sing ora jelas nuduhake cacat cangkem sing parah sing ndhelik ing sangisore topeng sing suwek.

"Wis, wis, wis."

"Prajurit ing —ing gapura! Saka Avignon! Kreta karo dheweke— pendeta numpak! Jubah *ra-ra-abang* ," pengawal mau gagap.

"Sirahé dienggo apa, Nak?" pitakone Grate, dumadakan kewalahan.

"Topi putih *ra-ra-ing* kupinge. Liyane ing pangkone— gedhe. Topi *ra-ra-abang* ."

"Apa atas asmane Santo—" Grate ndhawuhi bocah lanang mau. "Rungokna aku! Kabari Kepala Biara yen ana Kardinal teka saka Avignon! Saiki, budhal!"

Bocah lanang mau mbungkuk lan mlaku cepet lunga nalika Grate ngomeli dheweke. "Migual! *Mlayu!*" Pengawal mau mlayu lan mlayu ing pojokan.

Swara lonceng terus muni nalika Grate mlaku menyang lawang ngarep. Dheweke weruh prajurit dhuwur kanthi rambut ireng keriting nganti pundhak, kumis tipis lan jenggot, lan mripate ijo giok ngadeg ing ngarep gapura. Bekas tatu sing kandel katon ing pipine rai sing tegas lan atos perang. Grate mbukak pager lan mbukak gapura kanthi amba. Prajurit kasebut ngidoni lemah sadurunge mlaku ngubengi dheweke. Nalika liwat, dheweke mandeng adhem lan nggrundel, "Sampeyan butuh lonceng sing luwih gedhe utawa kuping sing luwih gedhe."

Grate ngernyit, ndeleng iduné Kapten Bourne . Banjur dhèwèké nemokaké Kardinal Blasi metu saka kreta. Blasi nyedhaki Grate, masang topiné sing amba ing ndhuwur mripaté sing kaya setan. Grate mesem, mbungkuk, lan ngambung tangané Blasi sing lemes lan ngulurake.

Biarawan mau mbungkuk nalika ngomong. "Yang Mulia; Biara Gardiens pancen kinurmatan."

"Lan sapa kowé?"

Grate ngadeg. "Rama Maurice Grate, Yang Mulia—pangurus tamu lan pengawas kunjungan."

"Ya wis, Friar Grate. Antar aku menyang Kepala Biara." Biarawan mau noleh, Blasi ngetutake nalika Kapten tiba ing sandhinge Blasi, nglambaikake papat anak buahe supaya ngetutake dheweke nalika dheweke ngomong, "Aku duwe rong atus wong, patbelas jaran, lan enem gerbong pasokan. Aku butuh dheweke dijaga."

Sanalika, Grate nglambai bocah lanang pendeta supaya mlaku ing sandhinge. "Menyanga menyang kandang lan ngandhani Friar Festoneau yen ana tamu—patbelas jaran sing butuh perhatian langsung." Bocah lanang mau ngingukke sirahe sing gundul banjur ngilang.

Grate ngomong karo Blasi. "Mungkin kowé lan anak buahmu lagi luwe? Nèk kowé péngin, kita isa mbukak ruang makan lan pawon saiki uga?"

"Dadiya ngono." Blasi mbengok.

Grate nerusake. "Lan apa rombonganmu bakal tetep ing wayah wengi, Yang Mulia?"

"Pirang-pirang dina."

Grate mandheg saka lakune. "Days, Yang Mulia? Biara kita kekurangan pasokan kanggo wong akeh banget!"

Blasi nyurung dhèwèké. "Kita bakal ngrembug rinciané mengko, biarawan. Kapisan, Kepala Biara."

Ing sabrang plataran, para biarawan lan pengawal padha mandeng prosesi kasebut—kabeh pengunjung iku wong manca. Blasi ora nggatekake, nanging Bourne nlihi kabeh wong. Mripate mirsani ora ana sopan santun—dheweke tiba ing endi-endi, ngukur, lan ngira-ira. Rombongan kasebut mlebu ing bangunan lan Bourne njepret drijine ing jejere lawang. Loro prajurit tiba saka mburine lan ngalih menyang njaba lawang. Grate nuntun Blasi mudhun ing lorong lan menyang ruang kerja Kepala Biara. Dheweke ngetok lawang alon-alon.

Ana swara serak saka njero sing mangsuli, "Mlebu!" Maneh, Bourne njepret drijine lan para prajurite nanggapi; dheweke padha ngepung lan tiba ing njaba lawang. Grate, Blasi, lan Bourne mlebu ruang kerja lan nemokake Abbot Vonig sing mbalikke awake lan madhep rak buku. Vonig noleh alon-alon, perhatiiane kabeh dilebokake ing buku sing dibukak sing digendhong ing tangane. Pungkasane, dheweke ndhangak, kaget banget ndeleng Kardinal ing kantore. Dheweke mbungkuk hormat. "Yang Mulia."

"Kepala Biara." Blasi mangsuli kanthi cara sing padha.

Grate nyebul. "Abbas Vonig, Yang Mulia, Kardinal—um—"

"Kardinal Masson," Blasi mbantu Grate karo pambuka—nggunakake alias sing padha

saka 'Masson' nalika entuk akses sing ora bener menyang Apocrypha.

Grate nerusake pambukane nalika ngulurake tangane marang Blasi; "Yang Mulia, Kardinal Masson, wis teka saka Avignon kanggo rawuh ing Biara kita."

"Kuwi waé, Friar Grate." Vonig ngongkon dhèwèké bali menyang rak, banjur mbalekake buku kasebut. Grate mbungkuk lan lunga. "Sayange, aku nggawa kabar ala—saka Yang Mulia. Apa panjenengan ngerti yen para Kardinal Dewan Tinggi panjenengan, Basiliste lan Lean wis seda." "Aku wis ngerti, saka korespondensi bubar iki," Vonig ngakoni. Bourne mriksa ruangan kasebut. Blasi masang rai sing nyenengake. "Nanging, kadhangkala ing sajroning rasa putus asa kita nemokake sinar janji. Kepala Biara, amarga iki, aku uga nggawa kabar apik." "Ah?" Vonig mesem.

"Panjenengan sampun dipunangkat dados anggota Dewan Tinggi Apocrypha. Layanan panjenengan ingkang setya dhateng Dewan sampun pikantuk sih-rahmat ingkang ageng saking Gusti Allah. Panjenenganipun ngentosi panjenengan wonten ing Avignon."

Kepala Biara mesem. "Dewan Tinggi? Aku mung uskup. Mung Kardinal sing dadi Anggota Dewan Tinggi."

Blasi nggresah nggoleki tembung, dumadakan ngatur awake dhewe lan nawakake, "Sanajan ngono, sampeyan lan Kepala Biara Dewan Rendah ing Italia saiki diangkat dadi Dewan Tinggi." "Domingus?"

"Pancen; Kepala Biara Domingus saka Canello. Panjenengané wis nimbali kowé loro menyang Istana Kepausan—tanpa wektu tundha."

"Nanging kepriye karo Biara? Sapa sing bakal ngawasi—"

Blasi ngethok omongane nganggo lambaian tangane, lan nganggo swara sing nentremake. "Yang Mulia ngerti apa sing dijaga. Iki alesanku ana ing kene. Iki uga alesan pengawalan sing abot. Biara iki cukup aman. Yang Mulia wis ndhawuhi aku supaya dadi Kepala Biara sementara ing Biara iki nganti dheweke bisa nunjuk pengganti sing cocog. Uga, Kardinal liyane sing dikawal lagi menyang Biara Canello Italia lan bakal dadi Kepala Biara sementara ing kana nganti ditemokake suksesi sing cukup."

Blasi ngrangkul gegere lan mesem. "Abbas Vonig, aku muji panjenengan amarga wis diangkat dadi Dewan Tinggi, lan aku uga pengin nambahake yen pirang-pirang taun pengabdian panjenengan kanggo Apocrypha pancen apik banget."

Kepala Biara Vonig ngrasakake ana sing ora beres. Sadurunge Kardinal Lean seda, Kardinal ngirim layang marang dheweke. Kardinal ngandhani yen Paus Clement isih durung ngerti babagan tujuan sing dijaga ing mburi Dewan Apokrifa—utawa peran saka rong biara—utawa tugas sing diarepake Paus minangka Kepala resmi.

Vonig takon marang Blasi. "Eminence Masson, wiwit ora ana Dewan Tinggi

pengangkatan wiwit sedanipun Yang Mulia, Kardinal Lean, kepriye carane Yang Mulia bisa diwenehi informasi babagan perkara sing ana gandhengane karo Apokrifa?"

"Paduka sampun mriksani cathetan arsip Apokrifa , " wangsulane Blasi.

"Nanging, ana geni sing ngrusak cathetan-cathetané. Kepiye carane Yang Mulia mriksa cathetan-cathetan sing wis diobong sadurungé?"

"Mungkin ora kabeh kobong; aku ora duwe jawaban sing pas. Nanging, sampeyan bisa uga mangu-mangu marang Sri Baginda kanthi rincian kaya ngono—nalika sampeyan ngunjungi dheweke."

Vonig nyipitké mripaté. "Menawi kepareng, Yang Mulia, kula kepareng mriksa urutan panunjukan saking Yang Mulia?"

"Pancen, panjenengan saged, Kepala Biara." Blasi njupuk layang saka jubahé.

Kepala Biara mbukak segel lilin surat kasebut lan maca prentah kasebut—prentah sing ditandatangani dening Paus Clement.

Vonig nglipet maneh layang kasebut lan mriksa loro-lorone segel lilin kasebut.

"Kenapa ora ana lambang Yang Mulia ?"

Blasi mbela dokumen kasebut, "Kaya sing sampeyan ngerteni, sifat Dewan iku rahasia. Baginda Sri Baginda meksa menawa mung para Kardinal sing bakal mrentah rong biara Apocrypha. Kowé kudu ngadhepi Panjenengané karo masalah apa waé sing ngganggu kowé. Lan Panjenengané pancen ngarep-arep kowé, langsung."

Vonig nyawang Bourne. Mripate ijo mandeng dheweke kanthi rasa panas. Vonig ngakoni marang Blasi, dhadhane sesek, "Aku ora bisa dadi Anggota Dewan Tinggi. Aku wis tuwa lan kesel; dina-dinaku wis diitung."

"Banjur panjenengan kedah ngandhani Baginda Sri Baginda babagan kahanan panjenengan, Kepala Biara. Kula namung ngaturaken utusanipun ."

"Aku ora bisa ngladeni—"

Blasi nyela. "Château Mallow, ing Avignon, wis nunggu kowe. Iki bakal dadi papan panggonanmu sing anyar. Kowé duwé wektu nganti sesuk kanggo njupuk barang-barangmu. Kapten bakal mesthekake yen barang-barang pribadimu disimpen kanthi bener. Lan kowé bisa ngatur rapat karo para biarawan sing manggon ing kono kanggo ngandhani babagan kabar apikmu lan ngenalake aku minangka kepala biara anyar."

"Aku bakal, Yang Mulia."

"Kepala Biara, kula ngira panjenengan boten remen kaliyan keputusanipun Yang Mulia."

Vonig nuduhake rasa kuciwane. "Wong kerep mikir babagan pati nalika aku isih cilik. Aku duwe ruang bawah tanah ing katakombe— sing aku kuwatir ora bakal tau digunakake."

"Rincian seda panjenengan saged diatur, Kepala Biara. Kapisan, panjenengan kedah lapor dhateng Yang Mulia.

Kula badhé manggen ing griya tamu nalika panjenengan tetep dados kepala biara. Panjenengan badhé ngaturaken sedaya." yen para pengawal lan jaran-jaran mau diurus?"

"Aku arep. Mungkin aku isa menehi kowe pengawal menyang—"

Blasi motong omongane. "Aku bakal nemokake dalanku dhewe, Abbot."

"Pancen, Yang Mulia." Vonig mbungkuk nalika Blasi ngeculke awake dhewe lan Bourne saka ruang kerja. Vonig noleh menyang jendela lan mandeng kosong, layang palsu kasebut obah-obah ing tangane sing ringkih. Dheweke mikir babagan Ivan lan bocah Lazarus sing cacat; dheweke mikir babagan ruang bawah tanah sing dipesen, digali, lan disisihake kanggo awake dhewe; lan kemungkinan gedhe, miturut dheweke, sisa-sisa pemakamane ora bakal bali menyang Biara sing ditresnani sing wis suwe dilayani.

Vonig ngunci awake dhewe ing njero kantor. Blasi kenal karo pekarangan lan fasilitas kasebut. Kapten Bourne nyisir Biara karo pasukan, masang penjaga ing posisi sing dianggep penting. Nalika wayah wengi, Kapten ngowahi Biara dadi apa sing katon, benteng sing ora bisa ditembus—ora ana dalan mlebu; ora ana dalan metu; lan prajurit sing waspada ing saben pojokan.

Esuke, sawise ibadah, Kepala Biara Vonig nenangake para biarawan sing lagi kuwatir, ngandhani babagan penugasane menyang Avignon. Ing wayah awan, dheweke numpak kreta lan prajurit berkuda ngeterake dheweke. Blasi obah kanthi cepet-cepet. Nalika kepala biara anyar, dhèwèké ngundang rapat mung kanggo para Biarawan Senior Biara —mung wong-wong sing ngerti anané Gatestone lan tujuan sejati Biara, minangka penjagané. Alesané ngundang rapat iku prasaja: kanggo mbedah jasad para Biarawan Dewan Rendah kaya praktik standar inkuisisi gereja. Lan minangka Kardinal Perguruan Tinggi, Blasi wis cukup trampil babagan seni mburu penyihir. Kaya sing dingerteni, metode inkuisisi apa wae iku kaku lan ora rumit: nganakake rapat, ngenalake wewenang mutlak, nuntut pangakon tumindak salah, banjur misahake massa liwat kesaksian siji lan sijine.

Ing rapat para Biarawan Senior sing diundang, Blasi ndhawuhi saben imam supaya nulis layang lan ngirimake marang dheweke sadurunge wayah wengi. Ing kono, dheweke ngarepake telung perkara. Kapisan, para imam kudu dhaptar kabeh fasilitas lan praktik Biara sing bisa ditingkatake. Sanajan Blasi ora peduli karo saran perbaikan, dhaptar kasebut migunani kanggo ngalihake perhatian para biarawan saka rong dhaptar ing ngisor iki, sing paling penting kanggo taktik lan panyebab inkuisisi kasebut. Pangarep-arep kapindho Blasi yaiku para imam kudu menehi kesaksian sing ngrugekake para imam liyane kanthi ndhaptar kabeh prilaku sing disaksikan sing bisa uga katon 'ora pantes' saka sawijining biarawan. Katelu lan pungkasan, Blasi ngarepake supaya dheweke nulis pengakuan pribadi babagan tumindak salah. Dheweke ngandhani para biarawan yen kabeh pengakuan tertulis tetep rahasia.

Nesu banget, para Biarawan Senior ora bisa nindakake apa-apa kajaba nurut. Nanging, latihan Blasi

Senajan katon atos, nanging efektif banget, kaya asil sing dikarepake saka mesin perontok gandum, latihan kasebut misahake gandum saka sekam— wiji sing apik saka sing ala. Kanthi ngilangi para biarawan sing apik lan luhur kasebut, mung pitung imam sing tumindake dipertanyakan sing muncul. Saka pitu, Blasi ngilangi Friar Odino saka dhaptar—dheweke ora pengin duwe, apa sing dianggep, 'pemabuk lemu'. melu ing pambukaan Gatesstone. Blasi uga ngcoret jeneng Italia, amarga dheweke pengin mung wong Prancis sing melu, miturut apa sing diklumpukake, tujuan Prancis. Dadi, mung limang biksu sing isih ana.

Siji mbaka siji lan kanthi pribadi, Blasi ngundang limang biarawan menyang ruang kerja kepala biara. Dheweke mbaleni crita sing padha marang saben biarawan: yen dheweke ana ing sangisore perintah gabungan Paus Clement saka Tahta Suci lan Raja Philip saka Prancis kanggo nggunakake Gatestone minangka senjata nglawan Inggris . Kesimpulane, dheweke takon marang saben biarawan apa dheweke gelem mbantu dheweke ngusir Inggris saka Crecy.

Saka limang biarawan ing dhaptar kasebut, Clodius lan Greville sarujuk mbantu Blasi karo Gatestone, nanging menahi pitunjuk sing kuwat babagan pemindahan tugas minangka kompensasi sing cukup—minangka calon pengawas katakombe Abbey. Dheweke kepengin posisi Ivan lan Odino. Blasi sarujuk karo pemindahan kasebut sawise mbantu dheweke karo Gatestone. Saka telung biarawan sing isih ana, Friar Grate ora gelem menahi bantuan; nanging, kanthi dorongan lan ancaman sing sempit, Blasi dumadakan ngyakinake dheweke. Rong biarawan sing isih ana kanthi terang-terangan ora gelem mbantu Blasi lan menahi peringatan babagan akibat sing bisa uga ngganggu Gatestone. Blasi ngungkapake rasa kuciwane amarga ora gelem lan ngusir dheweke saka ruang kerja —mung kanggo manthuk kanthi wicaksana marang Kapten Bourne, sing ngadeg ing njaba lawang sing dibukak. Akibaté, Bourne ngeterake loro biarawan kasebut menyang pedesaan kanggo ngaso ing Kepala Biara Vonig, lambene kebak rereget selawase.

Luar biasa kanggone, Blasi rumangsa kaya-kaya wis nggayuh apa sing koyone mokal. Mung ngorbanake telung nyawa, dheweke bisa ngontrol Biara Gardiens lan Gatestone sing dijaga, lan njaluk telung Biarawan Senior kanggo mbantu dheweke, sauntara kuwi, tetep ndhelikake niaté.

Ing dina-dina candhake, Blasi ngasingake awake dhewe ing ruang kerja kepala biara , nyinaoni manuskrip Abbey sing wis suwe dijaga, kaca-kaca sing suwek sing dijupuk saka arsip Apocrypha , lan skema katedral Biara . Sanajan sibuk karo misine sing luwih gedhe kanggo ngusir Inggris saka Prancis, Blasi mesthekake yen para biarawan lan pengawal sing manggon ing kono terus nglakoni rutinitas sanajan dheweke tundhuk karo benteng Bourne sing saya kenceng-

kaya atmosfer.

~*~

Sawijining biksu rai kulit ngadeg semedi kanthi sepi ing njaba kandang Abbey. Pirang-pirang taun dadi pengawas kandang wis nggawe penampilane saya atos. Yen ora amarga jubah imam, dheweke bisa uga katon mung minangka petani. Rambute sing tipis lan coklat lan ndhuwur sirahe ditutupi bintik-bintik coklat kanggo nandhani akeh tugas njaba ruangan sing panas ing mangsa panas. Friar Festoneau minangka Friar Senior lan anggota Dewan Rendah. Kandang lan jaran kasebut ana ing sangisore pangopènané, kaya dene para ulama ing Abbey sing nggawa layang reguler antarane Biara Gardiens lan kantor pos ing kutha Orleans.

Kanthi tangan pandhe wesi ing pinggul sing sempit lan nganggo jubah, Festoneau ndeleng srengenge sing surut lan lara ilang ngluwihi garis cakrawala sing peteng lan atos. Ing ndhuwur, sinar awan sing ilang nyembur mega sing dhuwur kanthi warna-warni sing, kabeh, katon kedhip-kedhip kaya geni swarga. Ing hawa adhem ing wayah surup, swara jaran mecah kasepen. Festoneau ngeculake tangane, megap-megap, lan mlaku kanthi cepet menyang ngarep kandhang—dheweke ngarepake layang bakal dikirim sawetara jam sadurunge wengi.

Nalika ngubengi pojokan bangunan, pendeta weruh sosok nganggo jubah karo lentera sing nyala dhuwur nalika nyedhaki kandhang saka gapura lor Biara. Nyedhaki Festoneau, bayangan kasebut nguwuh, "Apa sing njaga pangiriman pos?" Festoneau mangsuli karo pitakone dhewe. "Apa kowe wis ndeleng bocah utusanku?" "Pancen—wis suwe wiwit kuwi—ing gapura ngarep karo Friar Grate lan bocah lanang Migual. Aku nglumpuk dheweke kudu wis ana ing kandhang saiki."

Festoneau weruh bayangan cedhak ngarep Biara, jarake saya cedhak amarga swara kuku sikil sing mlayu.

"Para prajurit ana ing endi-endi," sambat biksu sing peteng mau, karo nurunake lenterane. Dheweke mandheg ing jejere Festoneau lan madhep bocah lanang ulama sing nyedhaki. "Aku dicekel ing gapura nganti suwe banget. Saiki aku ngomong, Festoneau—ana luwih akeh kedadeyan iki tinimbang sing katon. Apa sing dibutuhake Abbey kanggo tentara supaya bisa ngatur niat apike?" Festoneau ngrangkul pinggul lan ndeleng kanthi cetha marang pengawale sing lagi mlayu.

Utusan mau ngendhaleni jarane. Festoneau nyekel kendhale nalika wong enom sing cukur rambute mudhun saka jaran. "Saiki aku kudu ngrawat jaranku ing peteng! Kowé kudu nerangake keterlambatanmu saiki uga!" Festoneau ngomeli dhèwèké.

Pengawal mau mbungkuk lan ngakoni; "Nyuwun pangapunten, biarawan. Kula badhe ngrawat jaran, biarawan,

yen kowe pengin. Aku ngeculake kantong layang cedhak gapura ngarep. Aku kudu nggoleki." "Setengah dina?" pitakone Festoneau, nuntun jaran mau menyang kandhang. Banjur dheweke mandheg lan muter awak. "Ngapa dheweke sambat karo aku? Kowe nanggung dheweke banter maneh, Nak?" Manèh, utusan mau mbungkuk. "Nuwun sewu, biarawan. Aku wis ngrancang supaya aku tekan sadurungé wengi—kaya sing kokkarepake nalika aku bali. Aku mangkat saka Orleans sore amarga utusan saka Avignon uga teka sore. Nanging aku isih ngombe jaran ing gapura ngarep. Lan dheweke mung diwenahi panganan sithik ing Orleans.

"Aku ngerti." Festoneau nabruk tali kendhali jaran kasebut ing cagak dasi. Biksu liyane ngangkat lentera kanggo madhangi luwih apik. Festoneau nerusake; "Babagan keterlambatanmu, aku ngarepake kowe supaya lapor marang aku nalika esuk. Kandhang kudu diresiki kanthi tliti."

"Aku arep, biarawan."

Festoneau mriksa kendhali sing diiket nganggo tarikan sing liwat lan nepuk-nepuk sisih jaran kasebut. Banjur dheweke ngendhokke tali kantong layang kulit lan ngusap saka jaran kasebut sadurunge ngangkat tas kasebut menyang biksu liyane. "Iki layangmu; silihake aku lenteramu." Dheweke padha ijolan. Festoneau noleh lan ngangkat lentera menyang pengait cagak sing dhuwur. "Apa panjenengan butuh apa-apa maneh saka kula, pandhita?" utusan mau takon. "Iya," wangsulane pandhita mau, karo ngeden, sibuk karo lentera.

"Aku wis oleh!" Biksu liyane sambat; "Apa sing koklakoni? Enteni!"

Festoneau noleh lan nemokake prajurit sing nyampirake kantong layang ing pundhake lan metu saka kandhang karo tas nalika mangsuli, "Prentahku ora nggatekake kowe, pandhita—mung korespondensi pos."

Festoneau lan pengawale ndeleng nalika biksu kasebut mlayu saka kandhang lan nyeluk para biarawan prajurit, "Prentah saka sapa? Gawanen maneh! Enteni!"

Festoneau nyeluk utusan mau karo ngobahake tangane. Dheweke ngangkat kukune jarane, mriksa kesehatan saben jaran nalika dheweke mbisiki marang pengawale, "Rungokna aku kanthi teliti. Aku duwe tugas liyane kanggo kowe. Aku ngarepake kowe ndhelik ing kandhang wengi iki—ing loteng, ing ndhuwur. Aja nuduhake awakmu marang para penjaga. Kowe kudu budhal menyang Avignon sadurunge subuh."

"Pancen, pandhita."

"Kowé kudu ngaturaké layang sing penting banget marang Sri Baginda sing mbutuhake wangsulan langsung saka Panjenengané. Apa waé sing kudu ditindakake, kowé kudu tetep ana ing kantoré nganti panjenengané maca. Lakoni apa waé sing perlu, nanging tetep elinga panggonanmu ing ngarsané. Apa kowé gelem nglumpukké aku?"

"Aku setuju, biarawan—apa wae sing dibutuhake, lan kanthi hormat." Wong enom mau mbungkuk sethithik.

"Lan aku ora ngarep-arep kowe bali tanpa wangsulan, apa iku ditulis utawa nganggo tembung."

"Inggih sae." ujare Festoneau. "Aku bakal bali esuk lan ngarepake kowe wis siyap numpak kaya

angin. Kowé bakal nunggang jarané Kepala Biara Vonig wektu iki.”

Utusan mau mesem, ngerti ajining dhiri jaran lanang mau.

"Munggaha, yen ngono." Pendeta mau ngobahake pengawale menyang kaso sadurunge njupuk lentera lan bali menyang gapura Biara sisih lor.

Wengi wis kliwat lan meh kabèh biarawan lan pengawal ing asrama Abbey wis padha leren. Nanging, ing omahe Festoneau, ana lampu lenga sing madhangi meja kuno sing isine perkamen sing ditujokake kanggo Yang Mulia. Festoneau nulis tanda tangane, nyelehake pena bulu ing wadhah tinta, lan ngeringake tinta kasebut. Dheweke maca layang sing njlentrehake kedadeyan wiwit tekane Blasi ing Gardiens. Tujuane layang kasebut jelas: Kanggo takon marang Paus Clement apa dheweke wis nunjuk pangganti Kepala Biara Vonig karo Kardinal saka Avignon. Dheweke ngakoni marang Clement yen dheweke wedi karo sing paling ala: yen wong-wong ing njaba Dewan bisa uga nemokake anane 'relik', sing dijaga Abbey. Festoneau kanthi ati-ati nglipat layang kasebut. Dheweke manasi piso ing ndhuwur lampu lenga lan ngethok pojok balok lilin sadurunge nutup layang kasebut nganggo gumpalan sing wis leleh. Dheweke ngeringake segel kasebut.

Dumadakan, lampu lenga kedhip-kedhip. Layang ing tangane mabur-mabur. Hawa adhem koyone ngebaki ruangan. Festoneau ngalihake pandangane kanggo mesthekake yen ana jendela sing ditutup rapat. Ing kahanan sing ora wajar adhem, dhèwèké watuk lan weruh kabut sing ora bisa dibantah ing ambegané. Pendeta mau mlumpat saka méjané lan muter awak, nggoleki ing pojok-pojok peteng ing kamaré —*Dhèwèké*.

Nanging, dhèwèké mung nemokaké bayangan sing ngadeg ing pojokan adoh. Dhèwèké minggir supaya lampu lenga bisa nyorotaké sinaré lan nuduhaké wujud sing peteng. Balungé leleh; rasa wedi ngobong dhèwèké, kaya kali aspal sing kobong mili ngliwati dhèwèké. Roh watu ngadeg ing ngarepé, wuda, kanthi mripat ireng sing mencorong, rambut dawa, lan mesem marang jiwané sing lentur. Pendeta kasebut kenal karo Dhèwèké kaya kabèh biksu Abbey kenal karo Dhèwèké: Iblis sing ngganggu lan wong sing laku jina wiwit pirang-pirang abad — *Ratu Succubi sing Mréntah* lan sumber keibuan sing jahat saka kabèh tokoh Grotesque sing ana ing teras katedral Abbey.

"Ora!" Festoneau nyodorake layang mau ing mburine.

"Saiki tenan, wong suci. Apa Aku ora nggawe kowe seneng banget?" Lucifael ngumandhang ing sangisore paduan suara sewu wanita.

"Aku njaluk tulung—tulung pamit karo aku."

"Oh, nanging kula mboten saged, Pak," dheweke nyenyak.

"Aku wis masrahake awakku dhewe—marang Gusti Allah," ujare Festoneau kanthi cemberut. Kaya dene akeh biksu Abbey, malah Festoneau duwe patung swiwi dhewe ing ndhuwur katedral, sing dipasang pirang-pirang taun kepungkur.

"Apa kuwi sing koksebut? Gusti Allah?" pitakone dheweke sinis nalika nyedhak.

"Panjenenganipun Gusti lan Raja panjenengan. Lungaa, *Wanita-Momok!*"

Lucifael mandheg ing ngarepe lan ngrangkul tangane Festoneau nalika dheweke takon kanthi polos, "Apa godhong iki sing kok ndhelik saka aku, Festoneau?"

Pendeta mau ngadeg kaku, gemeter. "Atas asmane Gusti Allah, tinggalna tanah suci-Ne."

Dhèwèké nyandhak dhèwèké kaya-kaya kepengin weruh babagan layang sing didhelikake lan Festoneau nemokaké awake dhewe mandeng payudarane sing kebak sing nggantung ing cahya lampu.

"Panjenengan seneng karo wong-wong mau, gusti? Apa wong-wong mau nyenengke panjenengan?" pitakone kanthi bisikan sing nggodha tanpa ndeleng munggah. Festoneau nyingkirake mripate, "Lungaa, *Pelacur Iblis*, atas jeneng kabeh sing suci lan sakral!"

Dhèwèké ngadeg lan takon, "Apa kowé lunga? Kowé nulis layang sing ngundang aku banjur péngin aku lunga?" Mesem isin katon ing lambene lan layang kasebut kobong. Dhèwèké nyeret tangané lan kertas kuwi ngambang ing lantai kaya kothak awu sing rapuh.

"Saiki, apa kuwi nggegirisi banget utawa nggegirisi?" pitakone, karo nyelehake tangane ing pundhake kanthi longgar. Dheweke mlayu menyang lawang—nanging lawange ora mbukak. Dheweke nggebug tinjune lan nyoba njerit nalika lawange ngobahake driji sing kukune ireng lan tenggorokane meneng. Maneh, dheweke nggedor lawang, nanging ora ana swara sing keprungu ing saindenging ruangan.

"Wis pirang-pirang mangsa kepungkur wiwit kowé pungkasan ngrasakake daging—lan saka aku. Sanajan saiki, aku ngerti rasa kobong ing wetengmu; nanging aku bakal nylametake kowé saka rasa lara amarga kangen. Lungguha ing amben, nanging elinga yen aku ora bakal turu ing sangisore kowé." Dhèwèké ngobahake tangane lan mbales swarané marang dhèwèké.

"Aku ora bakal!" dhèwèké ngidoni, karo mundur menyang pojok antarane lawang lan tembok. Dhèwèké mlaku alon-alon nyabrang kamar lan mbantu dhèwèké metu saka pojokan, nuntun dhèwèké menyang amben nalika dhèwèké nglipur dhèwèké kanthi bisik-bisik; "Silihake aku wijimu sapisan manèh, wong suci. Mung, sawise kuwi aku bakal ngongkon kowé lunga."

Festoneau nyingkir, ndemek gegere ing tembok. Lucifael nyurung dheweke ing antarane meja lan amben. Dheweke ndhingkluk ing raine. "Kowé isih nduwé semangat, wong suciku sing lincah. Lan apa aku ora pantes ing mripatmu?" Dheweke mbenerake kerutan jubahe lan ndeleng nglipur dhèwèké kanthi rasa puas.

"Aku ora bakal. Ora bakal maneh," ujure marang Dheweke. Ing papan sing sempit ing antarane raine, Festoneau ndemek bathuke lan awaké minangka tandha salib. Lucifael nyender, mripate sing ireng mandeng. Dheweke nyekel pendeta ing sangisore dagune. Gigi seri kaya asu kawangun ing cangkeme nalika dheweke ngomong. "Kesabaranku wis entek. Aku njaluk idinmu mung amarga

kowé duwé niat kanggo mènèhaké. Aja salah sangka karo pilihan—mung kamulyan sing tak tanggung kowé."

"Nanging kenapa kok kowe terus nggawe? Kabeh wis mati—kena srengenge —dadi watu."

Dhèwèké mesem. "Ewonan wong mati supaya ewonan wong bisa urip. Kuwi kodrat Urip lan Pati. Apa sing kokngerteni kajaba hawa nepsu lan rasa salah?"

"Grotesque-mu wis mati! Kabeh! Iku mung reca-reca sing ora ana nyawane ing ndhuwur katedral!"

Dhèwèké mandeng mripaté wong lanang mau. "Cukup omonganmu sing ora ana gunane, wong suci. Apa kowé arep nyilihake wijimu marang aku utawa ora?"

"Kowé bakal diadili ing ngarepé—"

Dhèwèké ngethok omongané nganggo ngobahaké kuku irengé lan nyolong swarané manèh.

Dhèwèké ngupaya kanggo noleh nanging ora bisa nyingkir saka Dhèwèké.

Dhèwèké ngernyit marang dhèwèké, nyipitaké pandangan sing peteng. "Kaya sing kokkarepaké. Aku ora tau njaluk idinmu wiwit awal." Dhèwèké ngusap rainé nganggo drijiné kanggo nggayuh pikirané. Sapisan, pandhita mau kaku lan gemeter; mripate sing amba lan nglelebke mung bisa ndeleng tangane sing gemeter ngrambah lading sing ana lilin ing mejane. "Pancen, wong suciku," Lucifael adus ing rasa wedi, "Kowé kudu menehake marang aku apa sing dadi duwekku. Jupuk; gunakake. Aku iki dewa sing dibuwang lan ngumbara sing saiki mrentahake kowé." Dhèwèké ngguyu wong wadon akèh banget bebarengan lan swarané saya jero nganti oktaf saben tembungé. "*Ora ana urip kaya asu nomad dewa damon sing jahat banget sanajan—*"

Dumadakan, sirahe mlengkung kaya swara kresek-kresek nalika wujud malih dadi sirahe asu ajag sing wis bosok. Ing sakubenge moncong anyare, bagean kulit sing ilang nuduhake balung sing bolong-bolong. Ambu ora enak metu saka sirahe lan ngrusak udhara ruangan. Banjur dheweke nyekel pundhake, nyender ing kupinge, lan bisik-bisik karo nggresula: "*— kaya aku.*" Festoneau ndeleng tangane ngangkat piso.

Lucifael ngelus-elus dhadhane, karo ndhingkluk kaya asu sing penasaran nalika lading sing gemeter saya cedhak karo pendeta kasebut.

"Legakake jiwamu, wong suci," dheweke nglipur dheweke karo ambune ambegan kewan sing nyedhot. "Supaya aku bisa ngluwari kowe saka rasa lara Manungsa sing kobong."

Sumbu lampu nyedhot tetesan lenga pungkasan saka wadhah sing meh kosong; lan genine mantul-mantul ora menentu, kaya-kaya kobong ing tarian geni sing ganas, minangka upaya kanggo nyerang pepeteng sing ora mandheg lan ngubengi supaya tetep urip.

Ing njaba asrama Abbey lan ing sakubenging plataran, ora ana prajurit sing weruh cahya samar sing metu saka jendela sempit kamar pandhita. Ora ana sing weruh.

weruh cahyane sing saya ilang lan kamar sing saya peteng. Ora ana biksu sing tangi saka turu sing tentrem. Wektu malih lan wengi saya surem alon-alon.

~*~

Sadurunge subuh, swara jeritan mesakake ngobahake asrama lan akeh prajurit lan biksu sing mripate ngantuk padha mlebu ing koridor menyang omahe Festoneau . Dheweke mlebu sel lan nemokake kamare semrawut, perabotan sing digulingake, barang-barang pribadi sing pecah, lan perkamen sing robek-robek nutupi lantai lan perabotan kaya salju sing tiba. Dudu atusan lembar perkamen, sing nyebabake para biksu mlayu saka kamar kasebut kanthi cepet-cepet kaya nalika mlebu. Uga dudu kekacauan kamar, sing nyebabake para prajurit sing kaget tiba maneh . Tembok lan lantaine kebak getih nganti ambune pager kasebut nyengat karo ambune kaya wesi.

Ing ngarepe, Festoneau lungguh ing pojok kamare sing lagi nangis, ing sandhinge awaké sing lagi jungkir walik. amben lan nyekel palu ing pangkone sing kebak getih sing nglumpuk. Tangane liyane sing wis ora ana nyawane disalib ing amben, ana lading sing metu saka telapak tangane sing bengkak. Imam kasebut nemokake wong akeh ing lawange lan cepet-cepet ngadeg, nggebug lading kasebut luwih jero liwat telapak tangane lan ambene, njerit petikan Kitab Suci babagan Yesus Penyaliban. Kringet mili saka bathuke, lan sorotan sayu lan putih mripate mubeng-mubeng ing ruangan kaya tatapan asu sing ora fokus. Para prajurit mlayu kanggo nyekel lengene sing nyekel palu lan dheweke ngremuk raine salah sijine sadurunge bisa nylametake pandhita saka awake dhewe. Kanthi megap-megap lan sesek napas, Festoneau ambruk lan para prajurit ngeculake tangane sing disalib.

Sayangé, Festoneau tilar donya dina iku; lan mung sawisé séda—nalika persiapan kanggo dikubur—sawetara biarawan liyané nemokaké yèn dhèwèké nggunakaké lading kasebut luwih saka mung kanggo awaké dhéwé. tangan. Katon kanggo wong-wong mau, ing kegilaan sing berkembang saka pandhita kasebut , dheweke wis ngebir awake dhewe; nanging panelusuran pribadi sabanjure lan tliti ing papan panggonane ora ngasilake apa-apa. Sawise nemokake iki, Blasi mrentahake para biksu sing ngerti babagan mutilasi diri supaya tetep meneng lan nggosok kegilaan Festoneau saka lantai lan tembok sadurunge nutup rahasia biarawan sing wis seda kamar asrama tanpa wates. Lan kanthi mangkono, Friar Festoneau sing dibungkus kain dadi penghuni paling anyar ing ruang bawah tanah katakombe sing apik lan dihias kanthi apik sing biyen dikhususake kanggo almarhum Abbot Vonig; lan untunge kanggo Blasi, gangguan sing nggegirisi kasebut uga bisa narik kawigaten para biarawan saka tujuan sing luwih penting sing isih diduweni.

[Pungkasan Bab 5]

Karya sastra iki digawe khusus kanggo

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Muga-muga warisane tetep urip ing njero ati kita kabeh —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~